

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ เป็นเหตุสุดวิสัยตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๙๑/๑ หรือไม่

ผู้ร้องมีเชื้อชาติและสัญชาติรัสเซียมีภูมิลำเนาอยู่นอกราชอาณาจักรที่ประเทศรัสเซีย ซึ่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๙๑ วรรคหนึ่งตอนท้ายให้อำนาจเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ที่จะขยายกำหนดเวลายื่นคำขอรับชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ที่อยู่นอกราชอาณาจักรได้อีกไม่เกิน ๒ เดือน แต่ช่วงเวลาดังกล่าวเกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่สามารถเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรได้ เมื่อผู้ร้องเป็นชาวต่างประเทศมีภูมิลำเนา อยู่นอกราชอาณาจักร ไม่มีตัวแทนในประเทศไทย ประกอบกับช่วงเวลาที่กำหนดให้เจ้าหนี้ทั้งหลายยื่น คำขอรับชำระหนี้ เกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ทั่วโลก รวมถึง ประเทศไทย นับว่าเป็นเหตุสุดวิสัยที่ทำให้ผู้ร้องไม่สามารถยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายใน ๒ เดือน นับแต่ วันโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดได้ ตามมาตรา ๙๑/๑ ทั้งเมื่อสถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ เริ่มคลี่คลายผู้ร้องก็ได้รับดำเนินการมอบอำนาจให้นาย อ. ยื่นคำขอรับชำระหนี้ทันที กรณีจึงมีเหตุอันสมควรที่จะให้ผู้ร้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ได้ (คำพิพากษา ศาลฎีกาที่ ๒๗๕/๒๕๖๗)

แผนคดีล้มละลายในศาลฎีกา

มีถุนายน ๒๕๖๗